

sælde, at der ikke er nogen paavisselig Trang tilstede. Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Trang er tilstede, skal bedømmes af Signantsministeren, men i Dvrigt paalægger Paragraphen Signantsministeren at give den Enke, hos hvem han finder, at en saadan Trang er tilstede, netop den Understøttelse, som hun ellers vilde have faaet i Pension. Med Hensyn til Enkepensionerne er der jo nu den Forskjel fra, hvad der gjælder om Embedsmændenes Pensionering, at der ikke staar Noget om de førstnævnte i Grundloven. Medens vi med Hensyn til Embedsmændenes Pensionering have en bestemt Forpligtelse til at holde os saa nær som muligt til den Tanke, der er nedlagt i Grundloven, kan man ikke sige det Samme om Enkepensionerne. Og efter det almindelige Begreb om Betydningen af denne Art af Pensioner kan det efter mit Sjøn ikke fuldstændig negtes, at der for Mange nok kan være Grund til at tvivle om, hvorvidt Statskassen bør udrede Pension til de Enker, som ere formuende, eller som af andre Kilder have Tilstrækkeligt til deres Eivs Underhold. Jeg tror dog ikke desto mindre, at den Bestemmelse, der blev indsat i Pensionstovet af 1851, og hvorved der gives Enkerne en vis Ret til Pension, har sin meget store Fordel, og navnlig tror jeg, at vi ved den Forpligtelse, som vi have paalagt Embedsmændene til at betale den nødvendige Sum, for at deres Enker kunne faae en bestemt Forsørgelse efter deres Død, føres særdeles nær hen til ogsaa at gjøre Enkepensionerne lovbestemte. Smidlertid tilstaar jeg, at der her er et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg finder, at Meget kan tale for, eller at i alt Fald Mindst taler imod de Forandringer, som ere blevne foretagne i det andet Thing. — Med Hensyn til et andet Hovedpunkt, som er omtalt i de senere Paragrapher af Pensionstovet, nemlig Børneforsørgelser, gjælder det Samme som nys med Hensyn til Enkepensionerne anført, nemlig at der heller ikke om dem er udtalt Noget i Grundloven; men paa den anden Side tror jeg dog, at den Afgang, som der hidtil har været til, at man, indenfor visse særdeles bestedne Grænser, kunde hos Kongen opnaa, at der af Statskassen ydedes Opdragelseshjælp saavel til faderløse som til foreldreløse

løse Børn af Embedsmænd, saalænge som Børnene dertil være trængende, uden at der dertil skulde behøves en særlig Beslutning af hele den lovgivende Magt, har saa mange praktiske Fordele og har ført til saa heldige og humane Resultater, at det skulde gjøre mig særdeles ondt, om denne Bestemmelse skulde blive affkaffet. — Endelig maa jeg fremhæve et Punkt endnu, nemlig Spørgsmaalet om Geistlighedens Pensionering. Det ærede Thing vil erindre, at der i det Lovforslag, som oversendtes herfra i forrige Samling, var optaget en Paragraph, som sagde, at Præsteres Ret til Pension — hvorved der sigtedes til deres Ret til overhovedet at faae Pension — bestemtes efter Lovens §§ 1 og 2, men at det derimod med Hensyn til de øvrige Bestemmelser i saa Henseende, navnlig Pensionernes Størrelse og deres Udredelsesmaade, forblev ved de hidtil gjældende Regler. Disse hidtil gjældende Regler medføre jo, at Præsterne i Reglen pensioneres af Embederne, men at der i Tilfælde, hvor et Embedes Indtægter ikke ere saa store, at det kan bære denne Pension og dog give et tarveligt Underhold til den Mand, der skal udføre dets Forretninger, kan bestemmes et Tilskud til Pensionen af Statskassen, som dog ikke let kan stige højere end til 300 Rd. om Aaret. Som Følge deraf udredes der aarlig af Statskassen nogle visse mindre Beløb til Præsteres Pension; men nu har man i Folkethinget ment, at dette var urigtigt, og man har i saa Henseende navnlig henholdt sig til, at de Midler, der ere henlagte til Præsteres Lønning, ere saa betydelige, at selv om det paagjældende Embede ikke skulde kunne bære hele Pensionen, maatte der dog i den samlede Masse af Midler findes Tilstrækkeligt til at kunne yde ogsaa det Tilskud til de omhandlede Pensioner, som Statskassen hidtil har givet. Det er jo nu ogsaa en Anskuelse, som forsaavidt har sin Rigtighed, idet det af alle de Lovforslag, som ere blevne forelagte om Præsteres Lønning i Fremtiden, fremgaar, at der virkelig haves saadanne Midler tilstede, og at de omtalte Pensioner ville kunne bæres af de til Geistlighedens Lønning henlagte Midler alene uden Tilskud af Statskassen. Men det vil ses, at dette tillige forudsætter en ny Ord-